

Pushbacks στη Νεκρή Ζώνη: κηρύσσοντας την Πράσινη Γραμμή επίσημο σύνορο (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε από το [αφρα](#) στις 02/09/24.

Περιεχόμενο

Pushbacks στη Νεκρή Ζώνη: κηρύσσοντας την Πράσινη Γραμμή επίσημο σύνορο

 Παναγιώτης Αχνιώτης

Το ότι διαδοχικές κυβερνήσεις στον νότο έχουν μετατρέψει την Πράσινη Γραμμή σε σκληρό σύνορο δεν είναι κάτι καινούργιο. Κοινές περιπολίες στρατού-αστυνομίας στην Παλιά Λευκωσία το 2019, κλείσιμο των οδοφραγμάτων το 2020, τα περίφημα ττέλλια του Νουρή στον Αστρομερίτη το 2021, η συνεχής στρατιωτικοποίηση και τοποθέτηση βαριού εξοπλισμού πλησίον της γραμμής αντιπαράταξης. Αυτά όλα καταγράφονται και στην έκθεση του ΓΓ των Ηνωμένων Εθνών για το Κυπριακό. Οι πρακτικές αυτές έχουν κατά κύριο σκοπό να χαϊδεύουν τα αυτιά του ακροδεξιού ακροατηρίου και όπως παρατηρήθηκε πολλές φορές έχουν συμβάλει σημαντικά στη διαδικασία εκφασισμού της ελληνοκυπριακής κοινωνίας.

Αυτό το καλοκαίρι όμως η κυβέρνηση Χριστοδουλίδη πήρε τα πράγματα ένα βήμα παρακάτω εγκλωβίζοντας δεκάδες άτομα μέσα στη Νεκρή Ζώνη στο Ακάκι και στην Αγλαντζιά και μη επιτρέποντας τους να ζητήσουν άσυλο. Μάλιστα, κάποια άτομα επιλέγονται από το Πουρνάρα και κατόπιν αστυνομικοί τους εγκαταλείπουν σε αυτές τις τοποθεσίες. Την ίδια ώρα οι κυβερνώντες έχουν το θράσος να κατηγορούν την UNFICYP για εμπόριο προσώπων προβάλλοντας ισχυρισμούς ότι οι κυανόκρανοι είναι αυτοί που φέρνουν τους πρόσφυγες εκεί. Δημοσίευμα που να υιοθετεί αφειδώς αυτή τη ρητορική είδαμε και στον Φιλελεύθερο, κάτι που ανάγκασε την UNFICYP να διαψεύσει ρητά τους ισχυρισμούς αυτούς στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Με την παράνομη πρακτική των pushbacks μέσα στη Νεκρή Ζώνη αυτό που επικοινωνείται είναι ότι η ΚΔ έχει πλέον αναγνωρίσει την Πράσινη Γραμμή ως ένα κανονικό και επίσημο σύνορο του κράτους. Είναι η πρώτη φορά που η ΚΔ αμφισβητεί κατά τόσο ευθύ τρόπο το στάτους κβο της Πράσινης Γραμμής.

Ποιος είναι όμως ο στόχος; Πιστεύω ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να βολιδοσκοπήσει δύο ειδών όρια με αυτήν τη διαδικασία. Το πρώτο έχει να κάνει με τις δυνατότητες που έχει ο νότος να χρησιμοποιεί και να εργαλειοποιεί την Πράσινη Γραμμή ως μέτρο πίεσης προς τον βορρά στα πλαίσια μιας τροχοδρομημένης διαδικασίας επίπονης διχοτόμησης. Πέρυσι, ο τουρκικός στρατός διεκδίκησε κυριαρχία στην περιοχή της Πύλας με την επέκταση δρόμων και τη φυσική σύγκρουση με μέλη της UNFICYP. Σε μια παρόμοιας μορφής κίνηση λοιπόν, με διαφορετικό όμως περιεχόμενο, η κυβέρνηση Χριστοδουλίδη ψηλαφεί τη δυνατότητα παρέμβασης στην Πράσινη Γραμμή με άλλα μέσα. Με το να κρατά εγκλωβισμένους δεκάδες ανθρώπους στη νεκρή ζώνη και να δημιουργεί ένα ανθρωπιστικό πρόβλημα, η κυβέρνηση Χριστοδουλίδη εργαλειοποιεί το προσφυγικό για τις δικές της επιδιώξεις

στην Πράσινη Γραμμή. Κάνει δηλαδή κάτι παρόμοιο με αυτό που κατηγορεί την Τουρκία σε σχέση με το μεταναστευτικό: ξέροντας ότι οι στρατιωτικές της δυνατότητες είναι βασικά ανύπαρκτες, επιδίδεται σε ένα «υβριδικό πόλεμο» παρέμβασης επί του εδάφους.

Το δεύτερο που τεστάρει ο Χριστοδουλίδης είναι η ανοχή της κοινωνίας στις όλο και πιο φασιστικές μεθόδους διακυβέρνησης. Τα pushbacks στην Πράσινη Γραμμή είναι φυσικά παράνομα και απάνθρωπα όπως τα pushbacks οπουδήποτε, για παράδειγμα από τη θάλασσα της Κύπρου, στον ποταμό Έβρο στην Ελλάδα, μέχρι στον φράχτη της Μελίγια στην Ισπανία. Τα pushbacks είναι λοιπόν μια συνεχής ερώτηση για το βαθμό αποκτήνωσης της κοινωνίας. Καθώς όμως τα συγκεκριμένα pushbacks στην Πράσινη Γραμμή προσπαθούν να εδραιώσουν τη διχοτόμηση απέναντι σε ένα διεθνές κοινό, αποτελούν και ενός άλλου είδους ερώτηση: Θα αποδεχτούμε ότι η λύση δύο κρατών που προωθούν οι ελίτ των δύο πλευρών δεν θα γίνει ειρηνικά αλλά με πολεμικούς όρους πάνω και γύρω από την Πράσινη Γραμμή (και πιθανόν και στη θάλασσα) με ό,τι αυτό συνεπάγεται; Πόσες θυσίες, για παράδειγμα σε ανθρώπινες απώλειες αλλά και περιουσίες, είναι έτοιμη να κάνει η κοινωνία για να διασφαλίσει τα στενά συμφέροντα των ελίτ που εξυπηρετούνται από τη διχοτόμηση;

Εάν προηγουμένως οι πρακτικές είχαν να κάνουν κυρίως με το να στέλνουν μηνύματα για εσωτερική κατανάλωση, η συγκεκριμένη πρακτική φέρνει τετελεσμένα πολύ πιο επικίνδυνα με συνέπειες πολύ πιο απρόβλεπτες καθώς η δημιουργία έντασης και θερμών επεισοδίων φαίνεται να γίνεται αυτοσκοπός. Τόσο η ευθεία ρήξη με την UNFICYP και η ακροδεξιού τύπου απαξίωση του ΟΗΕ σε συλλ. Ισραήλ και κυβέρνηση Νετανιάχου, όσο και η μετατροπή του μεταναστευτικού σε ένα είδος στρατιωτικού εργαλείου στραμμένο προς τα βόρεια, μάλλον θα προκαλέσουν σύντομα ισχυρές εντάσεις. Και ενώ η κυβέρνηση Χριστοδουλίδη θα επιδιώξει φυσικά να πιστωθεί επικοινωνιακά η ίδια την όποια κρίση καταφέρει να προκαλέσει –όπως η πολιτική του ενεργού ηφαιστείου του Κληρίδη τη δεκαετία του '90–, σε ένα τόσο ρευστό διεθνές κλίμα μάλλον δεν θα υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο εμπόδιο για τον τουρκικό στρατό να προχωρήσει ακόμα 3% νοτιότερα.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2024](#), [αφοα](#), [Κοινότητα Αγώνα \(Ομάδα\)](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:afoa:pushbacks>

Last update: **2025/07/15 13:46**

